

Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών: 4056/1980

Πηγή: Ε.Δ.Κ.Α. ΚΒ' 1980, σελ. 669

Αι προθεσμίες προς αναγγελίαν εργ. ατυχήματος ούσαι αποκλειστικά αποκλείουν παραδοχήν εκπροθέσμου αιτήσεως εκτός ανωτέρας βίας. Έννοια ανωτέρας βίας τοιαύτη δεν συνιστά η πλάνη και η σύγχυσις περί την επιβαλλομένην υπό του νόμου πράξιν.

Πρόεδρος: κ. Δ. ΚΟΚΟΡΕΤΣΗΣ

Εισηγητής: κ. Χ. ΒΟΖΙΚΗΣ

Δικηγόρος: κ.κ. Π. Σταυρόπουλος, Κ. Τσιγκρίδας

Επειδή δια της υπό κρίσιν προσφυγής και δια τους εν αυτή εκτιθεμένους λόγους διώκεται κατ' ορθήν εκτίμησιν του δικογράφου αυτής η ακύρωσις της υπ'αρ. 609/147/4.5.79 αποφάσεως της ΤΔΕ του Τοπ. Υποκ/τος ΙΚΑ Αμαρουσίου δια της οποίας εγένετο δεκτή ένστασις της ησφαλισμένης του ΙΚΑ κατά της υπ'αριθμ. 13689/9.9.1978 πράξεως του προσφεύγοντος Δ/ντού του ως άνω Υποκαταστήματος. Ούτως έχουσα η προσφυγή αύτη αρμοδίως μετά την τήρησιν της σχετικής διαδικασίας φέρεται ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου προς κρίσιν, νομοτύπως δε και εμπροθέσμως ασκηθείσαι ως δείκνυται εκ των εγγράφων του φακέλλου είναι τύποις δεκτή και εξεταστέα κατ' ουσίαν.

Επειδή δια του άρθρου 21 του δια της υπ'αριθμ. 57440/13.1/7.2.-1938 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας εγκριθέντος Κανονισμού "περί ασφαλιστικής αρμοδιότητος και διαδικασίας απονομής των παροχών του ΙΚΑ (ΦΕΚ 33 τ.β') ορίζεται ότι: 1. Ο εργοδότης ή αντιπρόσωπος αυτού, ο ησφαλισμένος και, εν αδυναμία ή θανάτω τούτου, οι εξ αυτού έλκοντες δικαίωμα τας πρώτας βοηθείας παρασχών ιατρός πας υπάλληλος του Ιδρύματος λαβών ως εκ της υπηρεσίας του γνώσιν υποχρεούνται να αναγγείλωσιν εις το Υποκ/μα του ΙΚΑ παν ατύχημα κατά την εκτέλεσιν της εργασίας ή εξ αφορμής αυτής, επί συμβάν εις πρόσωπον υπαχθέν, καθ' α ο Νόμος 6298 ορίζει, εις ασφάλισιν. Επίσης δύναται να αναγγείλη το ατύχημα και πας τρίτος λαβών γνώσιν. Ο εργοδότης υποχρεούται ασχέτως προς την ανωτέρω αναγγελίαν, να εφοδιάζη τον παθόντα με βεβαίωσιν περί επελεύσεως εν τη εργασία ή εξ αφορμής αυτής ατυχήματος. Εν περιπτώσει

ψευδούς βεβαιώσεως του εργοδότη υποχρεούται ούτος εις αποκατάστασιν της εκ της τοιαύτης βεβαιώσεως εις το Ίδρυμα ζημίας. 2. Η αναγγελία του ατυχήματος δέον να γίνηται εντός 5 ημερών από του ατυχήματος. Ο ιατρός όμως και πας υπάλληλος του Ίδρύματος δέον εντός 24 ωρών αφ' ης λάβωσι γνώσιν ν' αναγγείλωσι τούτο εις το Ίδρυμα. 4. Η ΤΔΕ δύναται να δεχθή δηλώσεις γενομένας εκπροθέσμως οσάκις πείθεται ότι λόγοι εντελώς ανεξάρτητοι της θελήσεως των δηλώντων, παρημπόδισαν την έγκαιρον δήλωσιν. Εκ του λόγου όμως τούτου δεν παρατείνεται η προθεσμίαν πέραν του εξηκονθημέρου από του ατυχήματος εκτός εάν πρόκειται περί ατυχημάτων των συνέπεια ήτο ο θάνατος, οπότε η προθεσμία προς αναγγελίαν δια την απόκτησιν συντάξεως δύναται να παρατείνηται μέχρι δύο ετών, 5..., 7.....". Κατά την έννοιαν των διατάξεων τούτων, αι δι' αυτών προβλεπόμεναι προθεσμίαι προς αναγγελίαν εργατικού ατυχήματος είναι αποκλειστικάί (Σ.τ.Ε. 298, 1685/1976). Συνεπώς η μετά την πάροδον τούτων υποβολή δηλώσεως προς αναγγελίαν εργατικού ατυχήματος έχει ως συνέπεια την απόρριψιν ταύτης ως απαραδέκτου (Σ.τ.Ε. 1685/76), εκ τούτου όμως δεν κάμπτεται η γενική αρχή αναστολής των προθεσμιών, λόγω ανωτέρας βίας, ανεξαρτήτως της υπό του νόμου δυνατότητος αποδοχής εκπροθέσμως δηλώσεων διότι τοιούτος αποκλεισμός απαιτεί ρητήν διάταξιν (Σ.τ.Ε 298/1976). Εξ' άλλου κατά την νομολογίαν και την επιστήμην ανωτέρα βία συνιστούν απρόβλεπτα και αναπόφευκτα γεγονότα, άτινα παρακωλύουν απολύτως την αυτοπρόσωπον ενέργειαν την επιβαλλομένης εις αυτό πράξεως, συνεπάγονται δε προσέτι απόλυτον αδυναμίαν διορισμού πληρεξουσίου προς άσκησιν αυτής, μη δυνάμενα να αποτραπούν δια μέτρων άκρας επιμελείας του εις ον αφορούν ταύτα (Σ.τ.Ε. 830/1954, 626/1967, 443/1977, 2685/1979). Περιστατικόν δε ανωτέρας βίας συνιστά και η αιφνίδια και απρόβλεπτος σωματική ή πνευματική νόσος του διαδίκου εφ' όσον εκ ταύτης αδυνατεί ούτος να ενεργήση την επιβαλλομένην εις αυτόν πράξιν ο ίδιος ή δι' άλλου (Σ.τ.Ε. 433/1977, 2685/1979) δεν συνιστά όμως περιστατικόν ανωτέρας βίας η πλάνη και η σύγχυσις προσώπου τινός περί την επιβαλλομένην υπ' αυτού πράξιν διότι η πλάνη ή σύγχυσις ηδύνατο να αποτραπούν δια της επιμελείας και συνέσεως αυτού (Σ.τ.Ε. 626) 1957).

Επειδή, εν προκειμένω ως προκύπτει εκ του περιεχομένου της προσβαλλομένης αποφάσεως της Τοπικής Διοικητικής Επιτροπής αυτή

εδέχθη τους ισχυρισμούς της ησφαλισμένης εις το ΙΚΑ ΑΖ (Α.Μ. 1735799) ότι η πέραν του εξηκονθημέρου από του επισυμβάντος εις αυτήν κατά την 16.5.1978 και εντός του μηχανοστασίου της ανωνύμου εταιρείας υπό την επωνυμίαν "Α.Ι. Α.Ε." βιομηχανίας ειδών ατομικής υγιεινής, ένθα ειργάζετο ως εργάτρια, ατυχήματος, συνισταμένου εις θλασικά τραύματα δείκτου και μέσου δακτύλου δεξιάς χειρός της αναγγελία (την 2.9.1979) του ατυχήματος τούτου εις το ΙΚΑ ωφείλετο εις σύγχυσιν και πλάνην αυτής δοθέντος ότι επείσθη υπό του εργοδότη της ότι ούτος θα κατέβαλε την δαπάνην του ατυχήματος τούτου και ούτω έκρινεν η Επιτροπή αύτη ότι τυγχάνει συγχωρητέον το εκπρόθεσμον της αναγγελίας υπό της ησφαλισμένης εις το ΙΚΑ του επισυμβάντος εις αυτήν ως άνω εργατικού ατυχήματος ακυρώσασα την αντιθέτως κρίνασα υπ' αριθμ. 13.689/9.9.1978 πράξιν του προσφεύγοντος Διευθυντού του ως άνω Υποκαταστήματος. Τοιούτον περιεχόμενον όμως έχουσα η προσβαλλομένη απόφασις ελέγχεται κατά τον βάσιμον περί τούτου λόγον της υπό κρίσιν προσφυγής μη νόμιμος διότι η πλάνη ή σύγχυσις της ανωτέρω ησφαλισμένης δεν συνιστούν κατά τα ανωτέρω εκτιθέμενα ανωτέρα βίαν η ύπαρξις της οποίας μόνον ηδύνατο να δικαιολογήση την αναστολήν της προβλεπομένης υπό των μνησθεισών διατάξεων προθεσμίας προς αναγγελίαν του εργατικού ατυχήματος ο δε προσβαλλόμενος ήδη δι' υπομνήματος ισχυρισμός της ανωτέρω ησφαλισμένης ότι η προσέλευσις αυτής αμέσως μετά το ατύχημά της εις το συμβεβλημένον μετά του ΙΚΑ Νοσοκομείον Ατυχημάτων και Αποκαταστάσεως Τραυματιών και Αναπήρων "Ο Απόστολος Παύλος" ως τούτο προκύπτει εκ της προσκομιζόμενης υπ'αριθμ. 8511/29.8.1978 ιατρικής γνωματεύσεως του εφημερεύοντος κατά την 16.5.78 εις το ανωτέρω νοσοκομείον ιατρού Ι.Β. επέχει θέσιν αναγγελίας του ατυχήματος τούτου εις το ΙΚΑ είναι απορριπτέος ως αβάσιμος διότι η προσέλευσις μόνον εις συμβεβλημένον μετά του ΙΚΑ νοσοκομείου προς παροχήν πρώτων βοηθειών άνευ όμως αναφορά εις τον θεράποντα ιατρόν ή το εν γένει ιατρικόν προσωπικόν του νοσοκομείου των πραγματικών περιστατικών του βιαίου συμβάντος και άνευ επικλήσεως της ιδιότητος της παθούσης ως ησφ/νης του ΙΚΑ (περιστατικά τα οποία ούτε προκύπτουν εκ των στοιχείων του φακέλλου και ειδικώτερον εκ της ανωτέρω γνωματεύσεως αλλ' ούτε αποδεικνύεται υπό της ησφαλισμένης) δεν επέχει θέσιν αναγγελίας του ατυχήματος εις το ΙΚΑ (βλ. Σ.τ.Ε. 1966/76, 582/76, 2606/78). Κατά ταύτα

η προσβαλλομένη απόφασις μη απορρίψασα την ενώπιον αυτής ασκηθείσαν ένστασιν της εν λόγω ησφαλισμένης κατά της ειρημένης πράξεως του προσφεύγοντος Δ/ντού δέον όπως ακυρωθή δεκτής κατ' ουσίαν καθισταμένης της υπό κρίσιν προσφυγής.